

Větrník

pátek

16. října 1998

Já už na vaše fórký neskočím, pane Schejbal, myslí si zřejmě pan profesor.

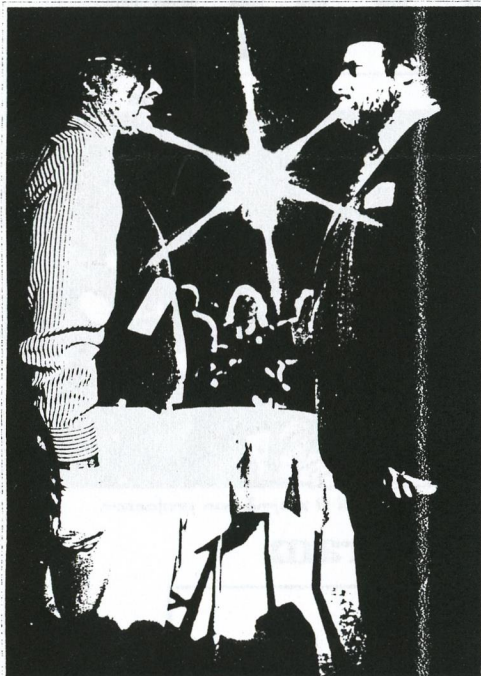
Dnešní program

pátek 16. října 1998

9:00-13:00 zkouška	jeviště
9:30 rozborový seminář	malý sál
11:00 přípravný výbor	kuřárna
10:00-13:00 KPR	spořitelna
13:00-18:30 Kurz režisérů SČDO	hasičovna
13:30 loučení s DS Luže a Mama&Papa	malý sál
14:30 dechovka	před divadlem
14:00 vítání DS Krakonoš a SansLien	MěÚ
15:00 vítání DS Krakonoš a SansLien	divadlo
16:00 valná hromada Vobskočáku	malý sál
19:30 představení	velký sál
Rodina Tótů	120 min P
22:00 KPR	půdička
21:30 zasedání poroty	kuřárna
cca 22:00 společenský večer	hasičovna
DS Horšovský Týn	hraje

Recenze

Dramatický kroužek Jaroslav z Luže přivázal do Vysokého inscenaci hry polského autora Slawomira Mrożka nazvanou Na pustém...? (Na širém moři) v režii Jiřiny Pištorové. Jde o výborně napsanou absurdní modelovou hru o střetu postojů a názorů. Je to sled uzavřených situací a v každé z nich nějaký

střet. Text je jakoby jednoduchý ve své modelovosti, ale proměnou situací a střetů velmi těžký pro inscenování.

Lužská inscenace si s obtížností předlohy nedokázala tak docela poradit. Nehrají se střety, nebudují se situace směrem k jejich pointám. Už výchozí situace ("Mám hlad!") není důrazně exponována. Tematické vyznění hry, onen velký výsměch smou, je-li opravdu totální svobodou nechat se sníst, pak nezazní dostatečně pregnantně, protože není připraven. Navíc je Mrożkova hra komedií až groteskou a tento žánr není v lužské inscenaci realizován, což jí ubírá na divadelní pravděpodobnosti.

Režisérka zvolila provedení hry v aréně a volba tohoto prostoru je tematizována: ostrov obklopený mořem (lidí). Jinou otázkou je, nakolik byl prostor technicky zvládnut, protože inscenace v aréně mají své zákonitosti jak v technice hereckého projevu (např. hraje-li ke mně herec zády, musím z obličeje a reakce partnera poznat o čem jde apod.), tak i v odlišném způsobu svícení. V tomto směru měla inscenace velké rezervy.

Přes všechny problémy je sympatické, že si soubor takovou předlohu vybral a pokusil se o její realizaci. ex

Dopoledne s paní ministrovou

Proběhlo v pohodě. Solidní úroveň předčistavení souboru z Boleradic umožnila uvádět věci do hlubších souvislostí a nastolit i některé otázky teoretického rázu. Hodně se hovořilo, tak jako večer předtím v porotě, o otázkách žánru. O tom, že žánrová rozkolísanost je i pro zkušeného herce problémem, a přesto si s ní představitelé některých postav poradili. Porota chválila, že stále hledají a že se pouštějí i do jiných oblastí divadla, než byli zvyklí. Že i v prostředí salónu se pohybují suverénně jako dříve v prostředí venkovském. Režisér Hraše na závěr svého "výkopu" dal najevo své překvapení, že se obešli bez živé muziky a bez vína (alcoři na scéně, dodal kdosi).

Prof. Císař pak povstal a pohrozil dlouhou přednáškou (prý má přednáškový abstín) na témata, která ho v souvislosti s hrou i inscenací trápí a vzrušují. Přednáška byla opravdu dlouhá, leč nesmírně zajímavá. Konstatoval v ní, že nejde jen o žánr, ale vlastně o celý druh, o jistý proud evropského divadla. V této souvislosti se pak podrobně zabýval tím, jak Alena Chalupová paní ministrovou vykládá a hraje. Uzávěl, že boleradický soubor vědomě a poučeně pracuje s realistickými prostředky - jen tuto metodu využil tentokrát v jiném žánru. V diskusi připomněl Václav Müller, že byl na obou představeních a že to večerní bylo, především v druhé půli, poznamenáno únavou, protože přestávka mezi oběma představeními je na dostatečný odpočinek příliš krátká. Nastolil tak problém obecnější, který

se týká i jiných souborů a dvě představení za sebou mohou být handicapem.

Celé dopoledne bylo doprovázeno tichým pochрупáváním Vojty Dvořáka.

Krakonošova starost

Nějak se letos nedostalo na tu moji čeládku, a tak jsem se vydal na pouť divadlem Krakonoš sám. Začal jsem na místě sice ne nejdůležitějším, ale zato nejpříjemnějším. V hospůdce "V pekle" na mě dýchlo teplo mile hnědožluté barvy a vůně všeho druhu (od pekelného smradu cigaret a doutníků po libé kuchyňské vůně ke kořalečným čmurchům). A hned se ptám: Co letos dělá kuchyňka? Všechno; to je moc a málo zároveň. Odbouraly se některé míchané nápoje pro nedostatek času. Škoda. Byly dobré. Samá chvála letí na čtyři druhy salátů, jsou výborné a jdou na dračku. Novinkou je letošní sponzor přehlídky - královský pivovar Litovel, který nejenže dodal třicet sudů lahodného moku, ale také zapůjčil ubrusy, püllitry, tácky, popelníky a bezvadné výčepní zařízení. Asi se bude muset vybourat díra do parku, aby byla daleko široko do hor vidět svítící pípa, která je takto lidským zrakům ukryta.. Pecák si pochvaluje, že kolem přibyla spousta mladých tváří a že se snad konečně dočká důchodu (ha, ha, ha). Jsou s Evičkou oba moc rádi,

že se všude našli zdárné pracovní síly. Bylo by ještě hodně co povídat, ale - žízeň je sice krásná, leč musí se hasit. (Snad Litovel, který chutná a teče proudem, vystačí i na sejkorák).

A co půdička? Jako vždycky vládly obavy, zda se sejde dostatek person na uvaření, obsluhu, úklid a popovídání. A jako vždycky sami na sobě poznáváte, že je vše v naprostém pořádku. (Však to váha na konci ukáže.)

Procházím budovou divadla dál a zastavuji se u srdce divadla - techniky. Mistr jeviště mi podává hlášení: Technika jako vždy má na starosti veškeré zákulisní dění jeviště. Snaží se vycházet všem maximálně vstříc a spolu s počítačovým zázemím potí krev. Není problém rychlý kontakt se souborem, aby to hned frčelo. Formality jdou v tomto případě stranou. Není na ně čas. Veškeré potřeby pro scénu (reflektory, praktikáblý, nábytek, rekvizity apod.) jsou plně k dispozici z fundusu divadla.. Ani Minolta nemá šanci odpočívat.

Z jeviště jsem se přehoupnul do hlediště. Rád slyším, že po většinu představení je zcela zaplněno. O spokojenost diváků se stará hned několik uvaděček, které hodinu před představením připraví sál, pak vydávají programky a uvádějí diváky na místo dle zvláštního interního předpisu. I tady se neustále doplňují stavy mladými tvářemi.

V galérii nových tváří se letos objevila hned za dveřmi divadla příjemná, energická paní, která umí skutečně doporučit a nabídnout vše, co pro letošní

Rozpočet Krakonošova divadelního podzimu 1998

Směr: Do Vysokého nad Jizerou

Ministerstvo kultury	+	Městský úřad	+	Okresní úřad	+	Sponzoři	+	Vstupné	+	Reklamy a různé	+	Cellkem
50		25		25		107		95		58		360

Do Vysokého přijel vlak (i bez kolejí) a po vyložení nákladů nám v divadle nechal kupu 360 tisíc Kč.

Směr: Z Vysokého nad Jizerou

Pobyt hrajic.souborů	+	Doprava soub.	+	Věc.náklady	+	Odměny	+	Cestovné	+	Materiál a propagace	+	Dokumentace	+
85		40		75		38		25		28		22	

Ceny a upom.předm.	+	Hudba	+	Poplatky	+	Různé	=	Cellkem
4		23		10		10		360

Z Vysokého odjel vlak a kupu nám zase odvezl.Pomohlo ji naložit 14 souborů s téměř 200 účastníky.

Přednostna stanice: Krakonoš

Výpravčí: M. Škodová

rok poskytuje stánky, přehlídky. Kdo ji neznáte, pak vězte, že paní Hanka Strádková vytrhla přípravnému výboru tm z paty. Zapadla mezi divadelníky jako mezi svoje, snad je to tím, že o prvních ročnících pracovala v Kramářově vile.

Spokojeně vycházím ven, rozhlížím se po svém divadle, obdivuji užitkající svíící písmenka a parkem odcházím na hřbitov, abych svému prvnímu představiteli, Pepíkovi Tomšovi řekl, že i po patnácti letech bez něho divadlo stále žije. Krakonoš

Nová krev v H.T.

"Vašek Kuneš mě před lety zapsal do kurzu KPR. Myslela jsem sá, že půjde o herectví a jáslala. Ale octla jsem se mezi režiséry a teď co? Otočit se na podpatku a zmizet? Vždyť jsem před tím divadlo ani nehrála! Jenže mě to tak nadchlo, že se nedalo nic dělat. V osmnácti jsem začala režimovat pohádku, po čtyřech letech dělám Rodinu Tóťu. Všichni herci jsou starší než já, režisuju i režiséra Vaška Kuneše. Nebylo to lehké, vždycky se v Horšovském Týně hrály konverzачky a najednou přijdu já a s tímto textem. Textem, který mě nadchl. Jsou tam věci vážné i takové, kde se divák zasměje... Druhým rokem teď bývám v Plzni. I tam pracuji se souborem, do Týna jezdím těch čtyřicet kilometrů a dělím tedy svůj čas mezi oba soubory. V Plzni chci dělat Shakespeara, v Týně Gogola. Kurs praktické režie mě nadchl a navíc mě přivedl ke klasice.

Ono je těžké sehnat současný text, aby souboru padl na tělo," tak se mi (po příjemném uvítání od Vrabčáků) světila se svými plány Gabriela Vašková, která několik minulých let rovněž spojila s Vysokým nad Jizerou. Svým dnešním představením skládá režisérskou "maturitu". sg

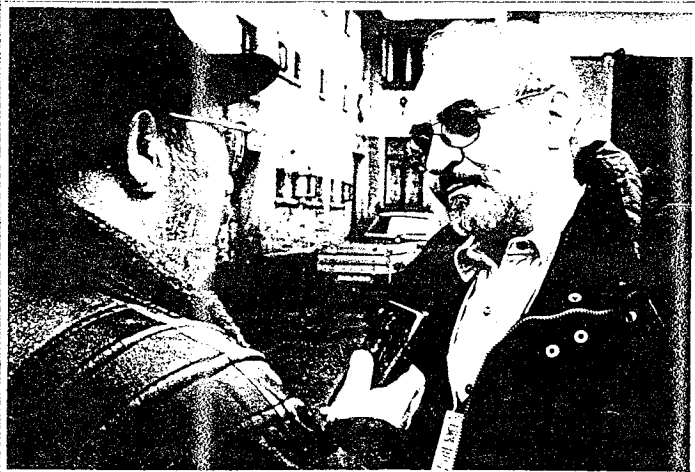
Jak se žije v Horšovském Týně

"Divadlu velmi dobře. Posílila nás Gábina, něco v KPR pochytila. Volila méně tradiční postupy, než jsme byli zvyklí. A nakonec jsme se přizpůsobili - to nakonec uvidí divák. Jinak, já už na starostu kandidovat nebudu. Už jsem si od roku 1990 odsloužil své. Ale v zastupitelstvu se chci podílet na věcech, které jsou rozdělané. Když jsou starosta a radní zároveň divadelníci, tak se samozřejmě podařilo zajistit kulturní zázemí taky pro občany, což nám dává najevo svou přízni," pravil Václav Kuneš, do listopadu ještě starosta Horšovského Týna, ale napořád tělem i duší ochotník. sg

Co vás napadne, když se řekne "vysoké"?

Václav Kuneš, Horšovský Týn

Vysoké je pro mě vysoké, vysoká laika ochotnického divadla, především těch menších, vesnických souborů. I my se ovšem poчитáme za venkovský soubor, přestože Horšovský Týn je městečko (5.000 obyvatel). Ale pokládáme se za něj proto, že máme velké vesnické zázemí a hrajeme právě pro toto, pro vesnické publikum. Z patnácti repríz uvedeme v Týně dvě, ostatní právě po vesnicích, pro třicet, pro padesát diváků. V tom vidím vymezení práce venkovského souboru.

Šestkovice

*Burčák, fernet, vinný střík
střídají se v jednom kuse
po celý den na ubruse
k tomu zazní sálem křik:*

*Na alkohol času není -
sněž, ten párek -
ty jsi dárek -
honem zpátky na umění!*

*Nevynecháme přec za nic
tohle divadýlko nové -
příběh paní ministrové,
co přivezli z Boleradic.*

*Trochu jihu - srdce měkne,
když na sále slova zvací
ve vítací inovaci
Marcelka Škodová řekne!*

*Prostě furt se něco děje
i když čas jak koník pádí
cítíme se všichni mladí
neb přátelství moc nás hřeje!
jh*

O chuti medu

Včerejší absolventské představení Chuti medu pražského souboru, v režii frekventantky Kurzu praktické režie Bereniky Dobiášové, bylo na vysoké přehlídce jako host a porota jej nehodnotila. Zeptala jsem se tedy lektora a porotce Milana Schejbalu, co on na to.

"Berenika si vybrala nelichkou hru. Tematicky patří k té americké dramatice, která je pokračovatelem Čechovovy linky lyrického romantismu a zároveň řeší problémy mezi lidmi. Je složitá na charakter, složitá na jednotlivé vztahy a vlastně přes psychologické jednání postav řeší problémy obecnějšího charakteru vztahů mezi lidmi. Tady konkrétně především ústředního vztahu matky a dcery, hledá-

ní vlastní identity a postavení se na vlastní nohy. A to je podle mne vůbec ústřední téma, o kterém to Berenika hraje, a myslím, že se jí to podařilo vyjádřit bezzbytku. Je si samozřejmě dobře vědoma možností souboru, takže seškrtnala původní předlohu až skoro na dřev. Pro úplné emocionální zažití představení tak trošičku jakoby schází "krev a mlíko", ale je to vyváženo úpornou snahou o sdělení ústředního tématu. I tak je jasné, že je interpretováno především přes hlavní představitelku, kde to také nejlépe vychází. Vůbec daleko líp dopadá ve ztvárnění postav dámská část souboru než pánská. Také se mi líbilo, že Berenika příliš netlačila na rasový motiv, ale bylo jasné, proč je to právě dítě s černochem, které se Pepi narodí a co všechno ji čeká. Takže si myslím, že přes některé temporytmické problémy v začátku představení a přes některé problémy v pointování situací a motivování postav se podařilo to hlavní sdělit a jsem přesvědčen, že tato inscenace rozhodně patří k těm lepším, které jsme zde letos viděli. A musím říct, že mě to hodně těší."

ex

Na slovíčko s budoucím režiséry

Oslovila jsem dva mladé frekventanty kurzu režie SCDO, Daniela Daubnera a Tomáše Wernera

z DS Velká Bystřice, aby se se mnou podělili o to, co jim účast v tomto kurzu přinesla.

D.: "Vážím si toho, že jsem v kontaktu s profesionály, že mě usměrní a řeknou, v čem dělám chybu. Z toho se snažím vycházet, protože jinde tuhle radu nedostanu."

T.: Jsem rád, že jsem mohl být v kurzu a dozvědět se, že není zas tak těžké zpracovat pohádku do formy scénáře a upravit ji pro divadlo. Zjistil jsem, že jsem toho schopný.

Oba střídavě: "Rozbory představení jsou přínosné pro nás jako pro herce i budoucí režiséry. Připomínají nám Hronov, jsou podnětné. Vidíme chyby, kterých se soubor dopustil a na tom si uvědomíme chyby vlastní, které třeba tušíme, ale nevíme, jak je odstranit. Tady se to na příkladech dozvíme."

Poděkovala jsem za krátký rozhovor a odběhla shánět nové baterky do diktafonu, protože psát si rozhovor rukou, byl pro mě děs.

ex

Kopří Sodomagomora

Včera v pozdních nočních, až časně ranních hodinách, nastoupili na prkna, která znamenají svět frekventanti Kurzu praktické režie. Po pětiletém získávání znalostí předvedli svou absolventskou inscenaci, kterou během přehlídky nastudovali. Požádala jsem prof. Císaře o její stručné zhodnocení:

"Nejdřív je samozřejmě třeba ocenit, jak se to za

krátkou dobu podařilo dát dohromady. Je to dokonce překvapivé, neboť má inscenace plus mínus svůj určitý tvar. O to asi šlo, aby se naučili sestavit situace, které zároveň tvoří celek. Tohle se tedy podařilo podle mého názoru velmi uspokojivým způsobem udělat a opravdu dobře to funguje s tím, že

člověk samozřejmě nemůže rozlišit, kdo má na inscenaci jaký podíl, kdo co dělal. Myslím si, že to má logiku, dokonce i v postavách lze rozlišit určité základní momenty, pokud jde o sdělení, má to i jakousi charakteristiku. Všechno je na tom velmi zajímavé s tím, že asi text tomu znamenitě posloužil. Celek docela slušně funguje a výsledek patrně potvrzuje celkový záměr.

Nakonec taková glosa: praktická režie se tu projevila i tím že byl přiveden pes, aby se ukázalo, co může na jevišti udělat. Může totiž zachránit vše co je špatné, takže to je ten nej praktičtější moment."

ex

Carusošou

Dnes v 11:30 hodin v malém sále Krakonoše promítne zájemcům Karel Soukup z Újezda u Radnic videozáznam svého vystoupení v oblíbeném televizním seriálu.

Na Vysokém i Praha!

Tuto anomálii lze na přehlídce venkovských souborů snadno vysvětlit. Režisérkou souboru "Ma-ma-ya+ Papa-ya" je Berenika Dobiášová, frekvenciantka vysockého kurzu praktické režie. Vstoupila do něj trochu později, když se o možnosti účasti dozvěděla od Milana Strotzera. Na Vysokém vystupuje soubor z Prahy úplně poprvé. Inscenace je však absolventskou prací režisérky v rámci KPR. Pravda, Pražáci jednou hráli na původním žebráckém festivalu, ale od té doby uplynulo mnoho vody.

"Chtěla bych moc poděkovat, že si ve Vysokém můžeme zahrát", tak oslovila Berenika desítky lidí, kteří přišli Pražáky přivítat. "Před čtyřmi lety, a pak už pořád, se mi tu moc líbilo. Pro mě nebyl nejvyšší absolventskou metou Jiráskův Hronov, ale Vysoké. To, že po těch letech tady můžeme zahrát, je pro mně největším dárkem, který mě tady mohl potkat."

Jak se žije v Praze

Ptám se tentokrát Bereniky Dobiášové. Víím, že to pražské amatérské soubory nemají jednoduché. Pracují v obrovské konkurenci. Sály jsou drahé, divácká adresa velmi neosobní.

"V Praze se žije úspěšně. Ale podaří se při tom dát dohromady i divadelní soubor. Před čtyřmi léty jsme se sešli jako banda spolužáků na filozofické fakultě. Časem přicházeli lidé i z jiných fakult a nejen z vysokých škol. Hraje s námi např. Jana Pazderníková, která je ředitelkou divadla Járy Cimrnana. Jsou to většinou mladí lidé, což ale nemusí být pravidlem. Proč děláme divadlo? Protože je nám spolu dobře a chceme spolu být. Nemáme bohužel žádný svůj prostor. Naši domovskou scénu před časem zbourali a postavili místo ní parkoviště. Hrajeme, kde se dá. Hostujeme i v Celetné u Kašparů, po různých tělocvičnách, Na Solidaritě, Na Opatově, po různých přehlídkách. Hrajem i pro důchodce. Lidi se o nás mohou dozvědět občas z Pražského kulturního přehledu, z plakátů, ale i od kamarádů - lidi si nás, zaplať pánbůh, vždycky najdou. Mnoho věcí si pořizujeme z vlastních zdrojů, ale využíváme i podpůrných fondů, např. Open Society

Fund, hodně nám pomáhá i pravidelný přístup ke grantům Hlavního města, které je tak jakýmsi "úhlavním" naším sponzorem.

Vysocká přehlídka je pro mě víc než Hronov, je tu jiná atmosféra. Do Hronova jezdí spousta mladých lidí z celé republiky. Vysockou přehlídku také navštěvují především místní diváci, jen část odjinud. Mě ale Vysoké vždycky přitahovalo víc. Myslím, že pražské soubory by tu měly alespoň hostovat. Soutěžit by tady měly soubory, které jsou dobré. Miluji Ořechov, Boleradice..." sg

Pokračovací kurs herectví doplňkový

(čerpáno z historicky prvního půlročníku časopisu SCENA, který vyšel v roce 1913. Věnováno hercům z Luže)

Dříve než odvrhne zlepšené moderní divadlo úplně své staré zvyky, rychle zaznamenávám: byly plné neřesti, proto však nebyly méně zajímavé... Hlavně nutno říci: hlubokého sklonění kolena bylo tehdy daleko šíře používáno. Toto sklonění jest prováděno, jsou-li dva nebo tři blízko sebe na jevišti a šeptají si do chvějících se dlaní "tajemství". Ještě hlubší sklonění znamená "spiknutí". A se zcela prolomným nohama, téměř jen lezmo pohybuje se herec starší konvence po podlaze, ruce daleko od sebe odtrženy, dává-li zprávu, jak tomu bylo při "pronásledování". Pozor, - je-li skutečně na jevišti stůhán, nepotřebuje takovýchto pohybů. Jen zprávy musejí být tak výrazně - napiatě hrány...Právě na takové zákony mimo realitu bylo a jest prostřední herectví přebíhato. Mohlo by se riskovati: jen prostřední herec jest hercem, neboť jen on jest poslušen zákonů, které nepocházejí ze zcela cizí oblasti pozorování přírody, nýbrž jsou immanentní v podstatě divadla.

(Max Brod: O pohybech na scéně)

Muzikanti, díky!

Rádi tlumočíme poděkování přípravného výboru všem muzikantům, kteří letos hráli před divadlem při vítání souborů. Letos často zmokli a přesto vydrželi!

ex

Císařovi mají po čepici!

A samozřejmě, že i pod čepicí, protože nejdříve pan prof. a poté i jeho manž. uhodli literárně kulturní hádanky ze zadní strany Větrníku. Jenže....

Už jsme si mysleli, že s námi nikdo nehraje (samozřejmě, ne že byste nevěděli, takové tvrzení bychom si nedovolili) a proto v počítači zůstával stereotypní záznam - schránka byla prázdná, nikdo nevyhrál. Ve středu dopoledne nesu prof. Císařovi osobně Větrník neb nějak vázla distribuce porotě a její předseda si ho v úterý dokonce musel

zakoupit. Prof. čte a najednou vzkřikne: "Mám to! Je to Lacina!" Pokouším se oponovat, že je to Hašek. Švejk. Tu je mi praveno: "Ano, samozřejmě, že je to z této bohuľibé literatury, ovšem onen páter, co tak nacičeně vykládá o cibulkové omáčce, se zove Lacina!"

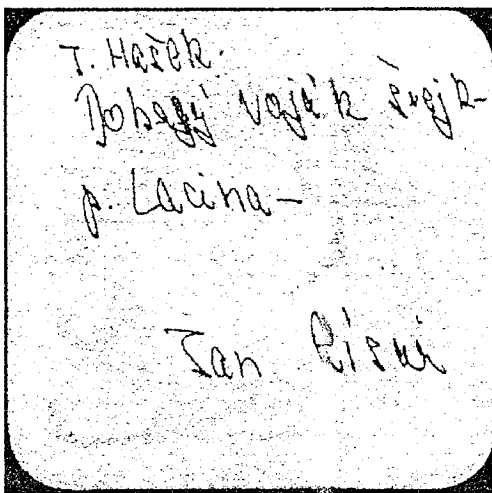
Smekám před výkonem, prof. promtne písemně stvrzuje svoje rozluštění na švejkovskohaškovský pivní podtácek, a já se zaručuji, že donučím do redakce. Ve čtvrtek vpoledveč dostávám "Protest!" tohoto znění:

"Vážená redakce, protože jsem oddaný a vášnivý čtenář Hlaškova Dobrého vojáka Švejka, považoval jsem za nutné odpovědět na otázku vaší soutěže z čísla 5. Odpověď jsem napsal na pivní tácek i se jménem pátera Laciny, který pronáší zmíněnou řeč. Měl bych si tedy v redakci vyzvednout odměnu, leč v čísle 6. tvrdíte, že žádná odpověď nebyla. Táhá se, jak je to možné a žádám odpověď. Nebo je vaše

soutěž pouhá mystifikace? S úctou, Jan Císař."

Sáhám do peněženky kde mám pár drobaků, zdravotní kartu a účet za telefon - a ustrnu! Mezi tím intimním haraburdím pivní tácek. Mea culpa, mea maxima culpa! Co, dělat, už zapomínám...

Dopis však pokračuje: "Odpověď na soutěžní recept z čísla 6. (Domácí likér) - Alessandro Casona - Stronny umírají vstoj. Podpis: Mirka Císařová a P.S. "Recept na domácí likér mám lepší!"

Vše je potřeba napravit. Čtenáře ujišťujeme, že k nápravě došlo hned po čtvrtčním představení a manželům Císařovým byla slavnostně a s tekutou omluvou předána výhra - vysoké čepičky KDP.

A ještě jedna pozn.: Vítězem hádanky č.3 se stal, jak bylo ve Větrníku uvedeno, pan Řepa. Ten si však pro změnu nepřišel do redakce pro odměnu.

sg

Pozvánka na výlet

Peckud by mohli být zapadlí vlastenci právě odněkud, pak kulisa Fiedlerova údolí, tady kousek na jih Vysokého nad Jizerou, by mohla být jejich přesnou adresou. Hluboko zaříznuté údolíčko pod obcí Roztoky, jímž protéká potok pramenící v trávě pár metrů za vysokou cukrárnou, chrání budovu mlýna. Není už sice typického mlýnského kola, ale přiváděcí náhon a další technické finty z minulých století najdete. Za mlýnem je louka, na níž se hrávalo ochotnické divadlo, především hry "Z našich mlýnů". Po obrovských dubech zůstaly pařezové stopy, po klapotu mlýna jen zvuk - poslední mlýnář z Fiedlerovské dynastie to na připomínku slavných mlýnských dob vymyslel jako takovou iluzi.

Jeňo syn, kterému nebylo dopřáno stát se mlýnářem, jak v rodu bylo zvykem od poloviny 17. stole-

ú, se na mlýn vrátil ve svém důchodovém věku. Sám inženýr chemie, pustil se s manželkou do renovace mlýna a odmítl návrhy blízkých, aby z toho "udělal" tuctovou rekreační chalupu. A proto dnes ve mlýně můžete vidět nejen funkční soukolí, transmisie, mlýnící s technickým vybavením pro tradiční mlýnskou výrobu, čísičku krupice, jakou nenajdete v žádných sbírkách a všechny ty "stoupací a klesací" dřevěná potrubí, výsypky... Interiér mlýna neztratil téměř nic ze své podoby ve čtyřicátých letech, kdy Němci provoz krkonošských klapáďů zakázali.

Domnívám se, že málokdo už pamatuje takové mlýny. Měl jsem to štěstí, že jako kluk na malém městě jsem kamarádil s mlýnářovým synem. Když jsem ve středu navštívil Fiedlerův mlýn dýchlo na mě dětství, včetně vůně mouky a chleba, který se v takových mlýnech přímo pekl. Padesát let se odmazalo, až jsem se musel štipnout.

I pro tuto svou zkušenost vám výlet do Fiedlerova údolí doporučuji - kromě toho, je to velká novinka v poměrně standardním programu vysockého týdne. Když je hezky, i když prší.

Přijetí u přednostky

Včera odpoledne měli naši francouzští přátelé možnost seznámit se osobně s přednostkou JUDr. Danou Hůlkovou. Přijala je v zasedací síni okresního úřadu a povypovídala jim o okrese Semily to nej důležitější. Vymezená půlhodinka uběhla rychle a ve všech zúčastněných zanechala příjemný pocit z milého setkání. I další připravená návštěva ojedinelé uměleckoprůmyslové školy v Turnově poskytla nesmírně zajímavé poznatky, zvláště pak v jednotlivých dílnách. Bylo to pěkné. Díky.

Počasí na zítra:

Dopoledne buď zataženo, místy občasný déšť, nebo mrholení, odpoledne oblačno. Teploty 12-15 °C minimálně 7 až 3 °C, vítr 3-7 m/s.

překlad: Neváhejte, a dejte radši jednu douniř.

Med chutnal 25 divákům za 455 bodů, *na širém moři* se ocitlo 22 diváci s 361 body a *Sodomugomoru* zažil jeden divák dvacetí body.

Firma dr. Strotzer

Milan Strotzer připomíná všem, že poslední možnost zakoupit si některou publikaci z produkce ARTAMA bude hodinu před dnešním večerním představením.

Masmédia

Včera mezi nás zavítala Česká televize (studio Hradec Králové a Eliška Skokanová z Deníků Bohemia, dnes přijede pražský rozhlas a zítra český rozhlas z Hradce Králové.

Libuščiny mraky

Nejde o ty protivné na deštivé obloze." Mraky Liby Erbsové se rozplývají na jazyku a chutnají moc dobře! Pekla je vlastnoručně v Krakonoši a dala mi ochutnat. Mňam!

Divadlo kontra kmín

Včera mezi nás zavítal Petr Pešek, jeden ze zakladatelů vysocké přehlídky a amatérský divadelník, nyní majitel firmy PESO v Turnově zabývající se prodejem čajů a koření. Jeho úmysl zůstat zde na představení se však rozplynul v okamžiku, kdy se dozvěděl, že mu přivezli tři tuny kmínu (to říkal Sašovi, mě říkal jeden a půl tuny, Mirce Císařové pět kilo).

Dále říkal, že koření teď moc nejde, co prý dokonce jde, že, a jestliže to tak půjde dál, vstoupí na 30. ročníku KDP do dění a že prý uvidíme ten cvrkot. V každém případě by prý bylo dobré, kdyby se

uspořádalo setkání zakladatelů, a to s hudbou a zpěvy.

ex-sg

Žolíkové peklo

Prof. Císař na svůj požadavek výměny žolíkových karet za karty mariášové v pekle na malém sále dostal nečekanou odpověď: prý je to peklo v tom, že se tam nemůže masit mariáš a musejí hrát žolíky. Inspirativní výklad!

ex

Deníky Bohemina v Hasičárně

Eliška Skokanová s fotografem Františkem Hlouškem ve čtvrtek odpoledne lovila materiál pro svou zprávu do Hradeckých novin. Na Vysokém není poprvé.

"Jezdím sem od roku 1977 a mám moc pěkných vzpomínek, ale raději je nebudeme publikovat. Byla různá období a různé vzpomínky. Vždycky mě nadchne atmosféra. Tyhle krajiny jsou mi důvěrně známé, dědeček se narodil nedaleko ve Vojtěšicích, proto chápu zdejšího genia loci. Vysoké je zvláštní svět se svým neopakovatelným kouzlem a to mě také přitahuje."

František Hloušek je dokonce rodákem z blízkých Roztok. "Je to hrozná ostuda, že jsem na tomto festivalu dosud nebyl. Pravda, nebydlím tu už třicet let. Focení bylo moc pěkný, pro fotografa atraktivní a věřím, že se sem napřesrok znovu podívám a budu jezdit pravidelně."

Dějiny českého amatérského divadla

Není sporu o tom, že svým významem, kvalitou i četností je české, moravské a slezské amatérské divadlo nepřehlédnutelným fenoménem naší národní kultury. Přesto (až na kapitoly v nedokončených Akademických dějinách českého divadla - do roku 1945) nikdy nebyly zpracovány a vydány jeho ucelené dějiny. Tohoto obrovského úkolu se v zájmu

zachování historické paměti ujal útvar ARTAMA Informačního a poradenského střediska pro místní kulturu v Praze. Oslovil divadelní historiky, teoretiky a kritiky, z nichž mnozí patří ke špičce české teatrologie. Až na nemocného profesora Česala, nikdo spolupráci neodmítl. Jednotlivé kapitoly, jež pojednávají o konkrétních dějinných obdobích i jednotlivých druzích amatérského divadla od středověku do roku 1997, zpracovávají prof. F. Černý, prof. B. Srba, prof. J. Císař, dr. A. Scherl, dr. L. Kłosová, A. Urbanová, doc. E. Machková, dr. F. Sokol, dr. A. Dubská a další. Vedoucím autorského týmu je Jan Císař. První část Dějin zahrne textové kapitoly a obrazovou dokumentaci, druhá část Bibliografii a třetí unikátní Místopis, v němž by se mohl najít každý divadelní soubor, pokud se samozřejmě přihlásil ke spolupráci a pokud se dané místo podaří zpracovat. Na třetí části se podílí kolektiv dobrovolných spolupracovníků, který pomáhá mapovat jednotlivé okresy. Stále přijímáme brožury, soubory, historické přehledy a podobný typ dokumentační a faktografické literatury.

Nabízíme vám možnost už dnes si zajistit první část Dějin. Předpokládáme, že vyjde počátkem roku 1999 a jeho zvýhodněná cena při rozsahu 350-400 stran a cca 120 fotografií nepřesáhne 150,- Kč (při zaslání na dobírku 180,- Kč). V případě zájmu můžete publikaci objednat a dr. Milana Strotzera nebo zaslat objednávku na adresu ARTAMY (IPOS-ARTAMA, P.O.BOX 2, 140 16 Praha 4 - Nusle).

Uvaděčky mívají zpravidla vždycky něco na práci

Sponzoři XXIX. Národní přehlídky venkovských divadelních souborů

Ministerstvo kultury České republiky
Ministerstvo zemědělství České republiky
Okresní úřad Semily
Městský úřad Vysoké nad Jizerou
Open Society Fund - (Vobskočák Vysoké nad Jizerou)

"Je to žrádlo, tohle čtení!"

Kdo uhodne autora a název knihy, z níž je následující ukázka, obsahující skutečně použitelný recept, ať vhodí svou odpověď do schránky redakce, je v předstání. Správné odpovědi vyložíme a výherce odměníme.

Včerejší správná odpověď zněla: Alejandro Casona - Stromy umírají vstojе. Vítězem se stala Mirka Císařová (viz článek na jiném místě). A nabízíme úkol sedmý.

Naložené ryby

Ryb byla pořád plná řeka. Maminka je balila do strouhanky a pekla na řízky a potom je vkládala do octa a prokládala plátky cibule. Ryby byly ve studeném sklepe pod strání v kamenné štoudvi. Eňo - něňo!. Když někdo ve vsi onemocněl, chodil si k nám pro naložené ryby. Zdraví si chodili taky. A nejčastěji k nám přicházeli pro naložené ryby lidi s opicí. Ryby byly od jara do podzimu, ve štoudvi se uležely a kosti se rozležely. V horkách byly studené a v zimě vlahé.

ZÍTŘEJŠÍ PROGRAM

sobota 17. října 1998

9:00-12:00 zkouška	jeviště
9:30 rozborový seminář	malý sál
10:30 přípravný výbor	kuřárna
13:00 představení	velký sál
Měšťák šlechticem	120 min. P
11:30 loučení s DS Horš.Týn	malý sál
16:00 představení	velký sál
Měšťák šlechticem	120 min. P
20:00 Slavnostní setkání	malý sál
20:30 slavnostní zakončení	velký sál
potom závěrečný večer	v divadle
hraje RNDr.Jina - Soneti	SEJKORÁK

MINOLTA

Větrník, zpravodaj 29. národní přehlídky venkovských divadelních souborů
Krkonošův divadelní podzim. Vydává přípravný výbor NP VDS. Redakce
Alexandr Gregar, Alenka Exnarová. Technické zpracování Ing. Josef Hejral,
Pavlaína Vaňková, fotografie Ivo Mičkal, Standa Šmíd. Cena 5 Kč